

„AARDSCH GEDRUISCH....”

DOOR ANNIE VREELAND

IN 't heldere keukentje stond Trientje Tromp voor den gootsteen. Zij zocht de zaadjes uit de nog jonge spinazie, speurend overzag zij den waterspiegel boven het blad-groen. Als een enkel prikkelend zaadje aan haar zoekende handen of den kneuzenden molen wist te ontsnappen, gaf dit aan tafel meestal aanleiding tot kinderprotesten. Toen zij geen onzuiverheden meer ontdekte, vischte zij de groente in de groote vergiet. Mijndert wreef het kamerzeil voor haar glimmend; zij hoorde voortdurend de doffe bons van den wrijver. Zooveen had hij het kleed op 't plaatsje geklopt.

Trientje zuchtte. Sinds Mijndert geen weekloon ontving, maar elken dag stempelen moest, werden de Zaterdagden 't moeilijkste voor haar. Door de week wist zij Mijndert nog wel rustig te houden. Hij knapte dan de schoenen wat op, sleep de messen, hielp de kinderen 's avonds meer met het huiswerk, werd jong met hen mee als hij een jaartallen-examen glansrijk doorstaan had. Maar 's Zaterdagdag..... dan scheen hij dikwijls door den booze bezeten te zijn! 't Was, of alle in de weekdagen verkropte grieven dan naar buiten borrelen moesten! Trientje plooidde en schipperde dan om de kinderen uit zijn nabijheid te houden. Zij wilde niet, dat woorden, die hij in onbeheerschte drift had gezegd, maar later niet verantwoord kon, in 't kinderbewustzijn werden bewaard en daar later misschien hun verwoestend werk zouden doen.

Vandaag was Mijndert echter buitengewoon kalm. Tinus en Eefje deden nu boodschappen in de omgeving, Sientje poetste wat licht koperwerk in de kamer.

„Moeder, 't lijkt nou binnen een balzaal, pas daadlijk maar op, dat je de beenen niet breekt,” kwam Mijndert schertsend vertellen. „Dan moesten we eerst 't kleed leggen,” zei Trientje. „k wou nog strijken, voor 'k naar de stad ga.”

Mijndert liep naar het plaatsje, hij nam 't kleed van de lat, droeg 't als een lange rol binnen. Sientje hielp mee de tafel vlak voor 't venster te plaatsen, Mijndert en Trientje legden het kleed, hun blikken bleven langs de kanten even als paslood. Dan droeg Mijndert alleen de tafel terug naar haar plaats.

„Nou schenk ik eerst thee,” zei Trientje, om de goede stemming te houden. Zij zag in stilte op tegen den stadsgang. Den laatsten tijd was zij zoo aan de roezige drukte ontwend, dat die haar vooruit'reeds hoofdpijn bezorgde. Maar Tinus moest een nieuw pakje, en de meisjes andere schoentjes hebben, en vijftien weken lang had zij van 't steungeld — zestien gulden per week, waarvan ruim vijf gulden huur afmoest — nog een gulden extra genomen..... en..... opzij kunnen houden! Hoé zij zoo flink was gebleven, begreep zij nu nog niet. „Wij teren ook van de andere huishoudreserves al meer in,” dacht zij mistroostig. Zij sloot de oogen boven het kopje. Leeg grijsde de toekomst haar aan, blind staarde zij, zonder weten, hoe dat alles nog eens ten goede veranderd zou worden.

De kinderen brachten de boodschappen thuis, Sientje verdween met hen naar de slaapkamer om hen bij de Zaterdagdagse beurt wat te helpen. Mijndert herinnerde zich, dat hij nog iets aan zijn scheerapparaatje moest nazien. Trientje streek. Soms wipte zij

van den eenen voet op den anderen, behandelde toch de cassarokjes met kantjes der meisjes, de overhemden en boordjes van Mijndert, 't lichtblauwe shirtje van Tinus, zorgvuldig.

„Moeder, gaan we over de markt?” vroeg Tinus, toen zij met haar kroost voor de stadsreis gereed stond. „k Wou dolgraag een occarino, die zijn daar zoo goedkoop.....”

„Nee, vandaag niet,” weerde Trientje hem af. „Jij gaat toch niet mee?” vroeg zij Mijndert.

„Nee,” zei hij met stroevere stem dan hij zooveen gehad had, „ik zal de koffie wel zetten, en direct komt de krant.....”

Maar Trientje wist wel, dat hij 't vragen der kinderen in de volle stad nu niet verdroeg, zij zag het wel aan zijn even opflikkerend oog. „Laten wij dan naar de Bijenkorf gaan,” wilde Tinus zich over zijn teleurstelling troosten.

„Hè ja, en dan met de lift naar de vierde étage!” riep Eefje.

„Dat kan nog wel,” glimlachte Trientje.

De liftreis van de parterre naar de vierde étage was voor de kinderen zooiets als een stratosfeertocht, alleen minder kostbaar dan van professor Piccard.

Zij gingen recht op hun eerste doel: de confectiezaak, af. Tinus praatte druk, dat hij voorál een broek met scherpe vouwen moest hebben. Op stoelen gerijd, zaten zij in den drukken winkel hun beurt af te wachten. „Net of wij in school zijn,” vond Eefje.

De kinderen genoten wel van het roezig beweeg, maar 't verzwaarde Trientje's hoofdpijn. Zij begreep plotseling niet, dat zij in voorspoediger tijden op dit meerennen naar den Zondag zoo verzet was geweest. In dit jachtige om haar kwam iets vreemds, iets vijandelijks bijna.

Tinus werd eindelijk door een vriendelijk verkoopster in een keurig heertje met scherpe pantalonvrouwen herschepen. Drie blanke rijksdaalders telde Trientje neer aan de kassa.....

In stormpas liepen zij nu naar de hoofdstraat, waar de volte voor de étalages hen spoedig in kalmer tempo teruggewong. Trientje had moeite om Tinus en Eefje uit de drukte te houden, zij wilden overal bij zijn, en in den roezigen schoenenwinkel vond zij haast alle klapstoeltjes met passende menschen bezet.

De heer, naast wien Trientje plaats nam, betrok haar direct met de verkoopster in de problemen over lastige likdoorns. Zij wist niet, dat zij aan een professor moederlijk raad gaf, rook tegen de leerlucht aan een leeg eau-de-colognesflesje, zocht naar Eefje en Tinus, die telkens naar de hooge spiegels verdwaalden, tot hun pasbeurt eindelijk kwam. Toen Trientje voordeelig met bruine molliertjes geslaagd was, hield zij nog geld over om een pakje tabak voor Mijndert te koopen.

„Nou naar de Bijenkorf,” drong Tinus aan.

Trientje liet zich meetrekken, vreemd aangedaan, dat de stad, die haar vroeger zoo warmde, haar nu zoo koud had gelaten.

Zij hadden de lift met hun vieren, en de bediende, wiens baantje en pakje door Tinus in stilte hevig werden benijd. Op de vierde étage kocht Trientje nog een pak goedkope cacao... „voor een puddinkje, morgen,” en toen ging 't met een vaartje naar de parterre

terug, waarbij Eefje dacht, dat zij haar buikje verloor.

In stillere straten keerde hun eigen wereldje 't meest tot hen weer.

„Ken jij je Zondagschoolpsalm al?” vroeg Sientje moederlijk aan haar zusje.

„'n Beetje..... nog niet heelemaal.....”

„Zeg dan maar op, zoover als je 't kent, dan zal ik je met 't andere wel helpen.....”

Eefje, eerst wat bedeesd voor voorbijgaande menschen, zei dan luider, alsof zij reeds thuis was:

„Een stroom van ongerechtigheden

Had d'overhand op mij.

Maar ons weerspannig overtreden

Verzoent en zuivert Gij.....”

„Verder ken ik 't niet.....” zei Eefje.

„Maar ik wel,” antwoordde Sientje, die zich over 't slot reeds had bezonnen. Langzaam, zoodat Eefje elk woord in zich opnemen kon, vulde zij aan:

„Welzalig, dien Gij hebt verkoren,

Dien G'uit al 't aardsch gedruisch

Doet naadren.....”

„Leer dat nou maar eerst,” gebod Sientje, bang, dat Eefje de laatste regels anders toch direct zou vergeten.

Gehoorzaam herhaalde Eefje de woorden. En in haar aarzeldende cadans prevelde Trientje de psalmwoorden mee, alsof ook zij ze voor 't eerst leeren moest.

„Aardsch gedruisch....,” daarbij behoorde óók de drukte, die zij nu den rug toegekeerd had, maar waarop zij vroeger, met Mijndert's ruime verdiensten, soms zoo fel was geweest. Hoe had zij zich in dat aardsch gedruisch zoo thuis kunnen voelen! 't Had haar lichter over haar geestelijk bezit doen denken.....

„Maar ons weerspannig overtreden verzoent en zuivert Gij,” zei Eefje's helder stemmetje weer.

Trientje gevoelde zich plots weldadig ontspannen, nu zij in de stille straat zoo ongewoon door de kinderen op den Zondag voorbereid werd.

„Doet naadren, en Uw heilstem hooren, Ja... wónen in Uw huis,” eindigden Sientje en Eefje nu samen.....

Mijndert had de koffie gereed. Hij zat rustig achter zijn krantje, toonde zich met de tabak blij verrast. Terwijl de kinderen ieder van 't eigen pakje de touwtjes losmaakten, ontdeed Trientje zich van haar mantel en hoed.

Zoo wonderlijk vredig werd zij van binnen! Zij liet de kinderen maar aan Mijndert vertellen, schonk rustig koffie, wilde, dat Mijndert het trio eindelijk naar de slaapkamer bracht.

Toen hij bij haar terugkwam, had zij de Zondagsche kleertjes op stapeltjes gelegd, en op de kerkboekjes 't kerkgeld.

't Volgende vers uit den lofpsalm zong in haar ziel:

„Dáár zal ons 't goede van Uw woning

Verzaden, reis op reis.

En 't heilig deel, o groote Koning,

Van Uw geducht paleis.....”

Trientje begreep plots niet meer, hoe zij zoolang en zoo blind naar de toekomst gestaan had, terwijl toch de belofte van ver-zadiging..... reis op reis..... haar bezit was geweest. 't Aardsch gedruisch gleed al meer van haar weg, en toen zij Eefje's Zondagschooltekstje op tafel zag liggen toonde zij 't Mijndert.

„Zóó moet het weer worden..... met jou en met mij,” zei zij zacht. „Niet 't aardsch gedruisch moet ons het mééste beheerschen, maar 't wónen in Góds huis.....”